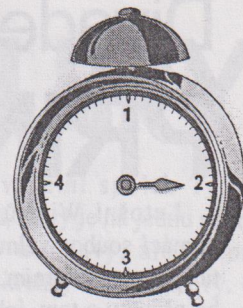

WINTRŮV RAKOVNÍK

XXVIII. KRAJSKÁ PŘEHLÍDKA AMATÉRSKÝCH DÍVADELNÍCH SOUBORŮ
S VÝBĚREM NA NÁRODNÍ PŘEHLÍDKU AMATÉRSKÉHO ČINOHERNÍHO
A HUDEBNÍHO DIVADLA FEMAD PODĚBRADY/DÍVADELNÍ TŘEBÍČ

BŘEZEN 2004

Slaný pořád jede

Těsně před rozhovorem s Milanem Davidem, jedním z režisérů a hlavním dramaturgem představení **Dividýlka Slaný 0,1 KG MERONU ANEB KŠEFT UMÍRAJÍCÍ MATKY ČEŠTINY**, jsem měl problém. Chrabě jsem se rozhodl použít k tomuto rozhovoru nový redakční digitální diktafon a měl jsem problémy s jeho ovládáním. Naštěstí Milan David pravil, že má s podobnými diktafony zkušenosti a že musím najít tlačítko s nápisem *hold*. A tak jsme hledali *hold* a když jsme jej nenašli, řekl, že ho holt nemáme... A tak to máte se vším. Milan David si prostě umí hrát se slovy.

Mě osobně fascinoval už onen Edgar A Lán Pole jako autor vaší hry... Má hra sama o sobě nějakou souvislost s Edgarem Alanem Poem?

Nemá. Nám se líbil, protože je krásnej a myslím, že byla klika, že jsme takového autora objevili. Původně jsme nevěděli, kolik přesně bude autorů, koho do programu napíšeme a koho ne, a potom přišel Edgar a Lán pole a jsem vážně rád, že jsme na něj takhle náhodou narazili. Náhodou jsem na něj narazil někde v knihovně na hřbetě a protože celá hra je o češtině a o hraní si se slovíčky, ale když jsme později hru dodělali, zjistili jsme, že autorem měl spíše být Dovany Hopkáč, protože Boccacio má k naší hře asi blíže. Ale už se s tím nedalo nic dělat a Edgar se nám všem líbil.

Měli jste během zkoušení problémy se zvládnutím obtížnosti textu?

Strašný, protože text je hrozně těžkej na dikci. Nikdy jsem nebyl pro nějakou ostrou reži, která by předepisovala, kdo má kudy kam jít, ale najednou jsem se přistihl, jak říkám herci, že nemůže takhle otočit hlavu, že to musí říkat do diváků, aby to alespoň odečetli z pusy, kdyby náhodou nerozuměli a kdyby mluvil zády k publiku, tak by mnoho vtipů nevyšlo. Je sice pravda, že během

zkoušení se herci mnoho nesmáli, ale během premiéry byli potom příjemně překvapeni, že se diváci smějou něčemu, u čeho to naprosto nečekali.

Dneska jsme třeba strašně trnuli, když jsme si všimli, jak je tu mladý publikum, říkali jsme si, že jste strašně mladí, že neznáte šedesátý osmý rok, že jste byli malí, když Zeman otvíral svoje kufříky a že nemusíte lecos vědět, a proto je tahle hra na podobné věci nebezpečná, protože jednou vyjde něco, co jindy vyjít třeba nemusí. Ale naši zásadou je, že pořád se jede.

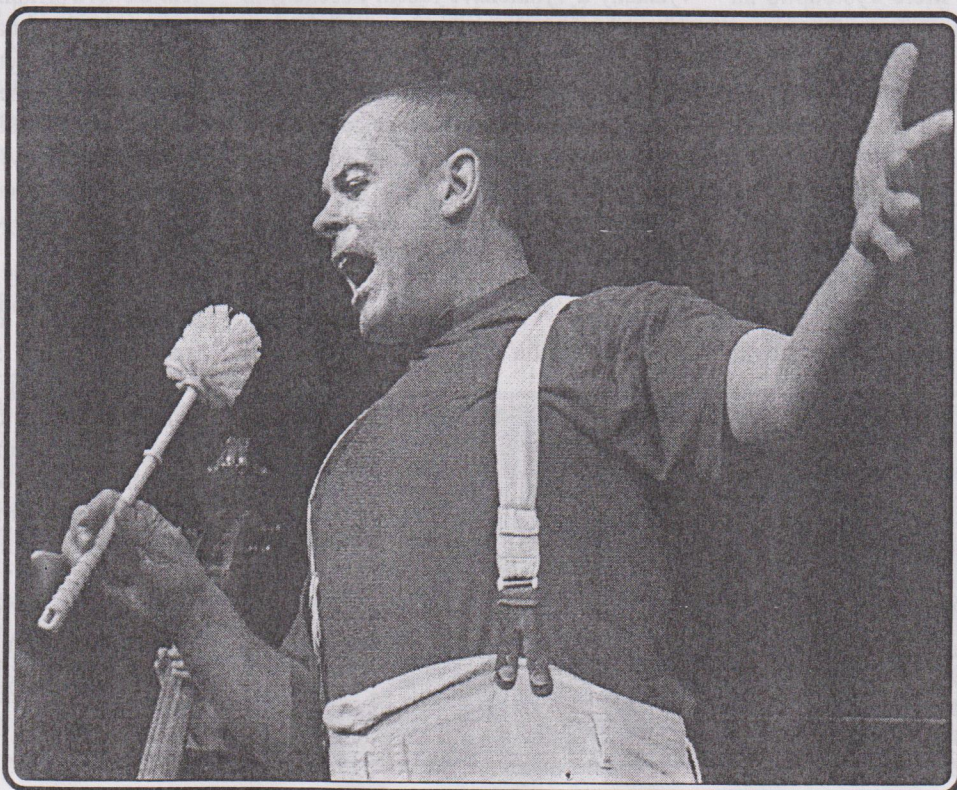
A jak to bylo s režii?

My bychom nějakého režiséra strašně potřebovali. Profesionála bychom si nemohli dovolit a když jsme se obrátili na naše režiséry z Dividýlka, ti mi řekli, že toto představení si musím udělat sám. Se spoustou nápadů ale přišli i ostatní, např. s ponožkami, takže by se dalo říct, že režie byla společná.

A nebojíte se, že za nějaký čas budou některé vtipky působit zastarale?

Oni už jsou zastaralý, což je dáno tím, že naše hra dlouho čekala na svojí realizaci.

Ale přece jenom už máme svůj věk a rozpětí mezi novými představeními v Dividýlku je asi sedm let, takže jestli chceme hrát amatérské divadlo, tak musíme teď.

Divadelní spolek Tyl Rakovník

PRINC A CHUĐAS

Letošní Wintrův Rakovník zahájil domácí soubor velmi příjemným, sympatickým představením, které čerpá ze známého příběhu o tom, jak si princ s chudákem vyměnili na několik dnů své role a co z toho vzešlo.

Režisérka Alena Mutinská si vybrala k inscenování text, který lze označit přinejmenším za „starý“. Seškrtila ho na minimum, upravila co se dalo, a především opatřila jakýmsi rámcem, v němž si parta mladých lidí rozdává role a připravuje příběh k inscenování. Vzhledem k tomu, že rakovnický soubor disponuje poměrně velkým množstvím mladých herců, je tento způsob „hry na divadlo“ velmi případný. Hercům je spolu na jevišti viditelně dobře, muzicírují, zpívají, hrají si a hrají. Tahle radostná pospolitost je jakoby hlavním tématem představení. „Být spolu“ je natolik fajn, že je (především na začátku představení) divák ponechán spíše opodál a herci si hrají víc pro sebe, než pro něj.

Inscenace je jednoznačně poučena

divadlem, výtvarně čistá, situace jsou vystavěny divadelně zajímavě. Přesto jsme narazili na několik otazníků. První z nich je vyvolán samotnou textovou předlohou. I přes oprávněnou razantní úpravu se na několika místech „zbylý“ text stále ještě prosazuje poněkud kontraproduktivně. Jsou to třeba místa s biřicem či halapartníkem, nebo poněkud banální dokončení postavy Bess. Je stále ještě poměrně dost míst, která by stála za převyprávění, a to bez ostychu k předloze.

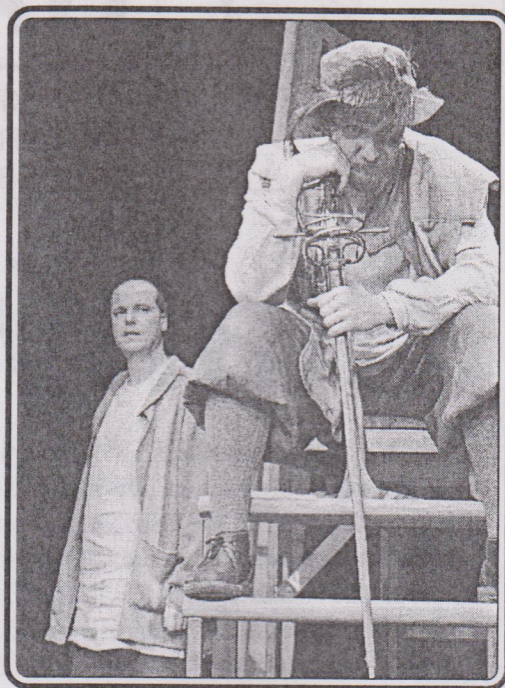
Hlavním problémem inscenace pak je to, o čem se vlastně hraje. Díky tomu, že není dostatečně podpořen hlavní konflikt hry a že není dostatečně ozřejmeno ani to, proč k hlavní záměně dochází, je hra zjednodušena pouze na jakousi informaci o příběhu, pravda, velmi sympaticky podanou. Snad by pomohlo již v samém rámci inscenace ukázat ty dva protichůdné světy tak, aby byl smazán dojem, že je příběh vyprávěn

pouze z jednoho úhlu pohledu - tj. chudinou.

K nejsilnějším momentům inscenace patří Hendonova „píseň“ v podání Jiřího Suka, nebo herecký výkon Libuše Švarcové v roli Bess.

Rakovnická inscenace Prince a chudáse začala Wintrův Rakovník opravdu velmi sympaticky.

Kateřina Fixová

O,1 KG MERONU ANEB KŠEFT UMÍRAJÍCÍ MATKY ČEŠTINY

Dividýlko Slaný

Dividýlko Slaný, které vystoupilo na letošním Wintrově Rakovníku první soutěžní odpoledne, opět (pokolikáté již?) nezklamalo. Tentokrát se představilo ryze autorskou inscenací – textem počínaje a jevištními výrazovými prostředky konče. Za vše – dalo by se říci – hovoří již samotný název Edgar A Lán Pole: O,1 kg Meronu aneb Kšeft umírající matky češtiny – drama mužů zmítaných osudem prostřednictvím chybějící lopaty. V podobném duchu se odvíjí celé představení, kterému vévodí slovní

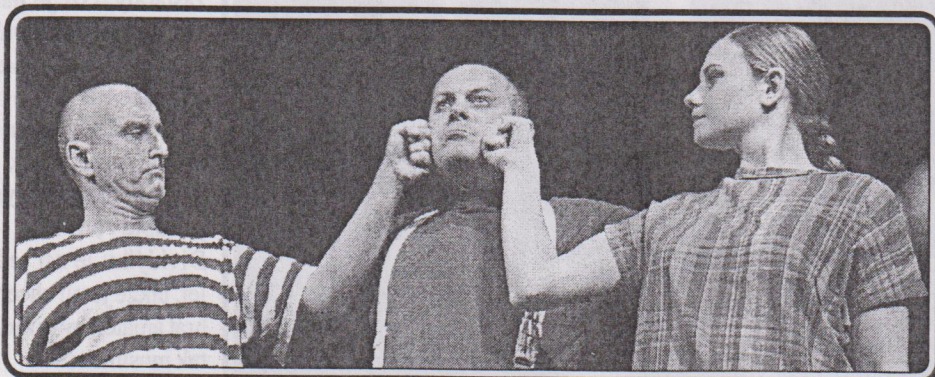
humor v plné parádě. Specifické „hraní si“ se slovíčky či slovními spojeními a jejich významy a vynalézavé řazení nečekaných asociací odkazují až k poetismu a dadaismu, ale i Voskovcovi s Werichem, Suchému se Šlitrem či Vodňanskému a Skoumalovi. Dividýlko se může ve svých nejzdařilejších pasážích těmto velkým předchůdcům směle podívat do tváří.

Za všechny jmenujme alespoň píseň „Anička v konopí močila...“ nebo verše: „Když jsem byl včera u strýce, pojídal zrovna ústřice“ v brilantním podání Milana Davida. Jednou z největších předností

inscenace O,1 kg Meronu jsou dle mého názoru pasáže politicko-satirického rázu, neurážející a přitom inteligentně reflektující naši současnost – např. „... do nejpočetnější třídy pak je zařazen běžný občan, který ve styku s úřady – nese, bere, maže, peče a nakonec umře“. Všichni interpreti působí na jevišti autenticky a svým herectvím jen povyšují vše výše řečené (včetně skvělé „pohádky“ Veroniky Ježkové či neodolatelného Olina K. Javoříka v pohybové etudě „Radar“). Je jen škoda, že s ubývajícím časem kolísá divácká pozornost, neboť se některé skeče svým obsahem podobají (Hitler, Indiáni) nebo nemají již takovou divadelní kvalitu jako v první polovině inscenace. Rovněž zdání racionálního zdůvodnění celého jevištního konání v samotném konci inscenace (šlo o skupinovou terapii?) se jeví zbytečné a problematické.

V každém případě jsme byli svědky divadelního počínu a to nejen v oblasti tzv. „autorského“ divadla. Za to patří Dividýlku velký dík.

Milan Schejbal

VĚNO SLEČNY LAURY

Divadelní spolek Tyl Říčany

Točí se, točí?

Po představení PaČa (jak familiérně Rakovničtí Tyláci nazývají svojí novou inscenaci PRINC A CHUDÁS) jsem stál před ožehavou otázkou. Věděl jsem, že rozhovor potřebuji, ale s kým?! Nakonec jsem v brožurě narazil na jednu z nejneobvyklejších rolí: Točnář (elektrický i ruční pohon)! Přiznejme si, kdo měl kdy tu čest zahrát si točnáře? Romea, budiž. Revizora, prosím. Ale točnáře?! Vyhledal jsem proto onoho Točnáře Rost'u Míku, abych se ho zeptal na několik detailů o jeho nejnovější roli.

Tak Rost'o, jak se ti dneska točilo?

Dneska to šlo. Točna se nezasekávala... Šlo to.

Jak jsem se díval do brožurky, nemohl jsem si nevšimnout, že jsi tam napsán jako točnář elektrické a ruční točny. Mohl bys nám to blíže vysvětlit?

Ani nevím, že by to tam bylo napsané... Ruční točna, to znamená, že někde na zájezdě složíme tu „pizzu“ a točí se ručně.

Normální točna se točí tlačítkama.

Takže u té ruční, neboli „pizzy“, jak jsi ji odborně nazval, nehýbeš tlačítky?

Ne, tam s ní hejbám na zemi.

Takže se vlastně jedná o točnu, která je přenosná na divadla, která točnu

nemají?

I tam, kde jí mají...

Aha. A co ti říká Galileův výrok: „A přece se točí!“?

(*dlouhá chvíle ticha*) Teď jsi mě zaskočil. Přece se točí... Točí se, no.

Stalo se někdy, že by se netočila?

Ne. To se ještě nestalo, ale kdyby se stalo, tak mám vylézt a říct, že točna nefunguje nebo něco podobného a ať jdou všichni točit. Na všechny katastrofy jsem teoreticky připravený. (*smích*)

Jak jsi se vlastně dostal k točnářské branži?

Byl jsem v divadle nově a potřebovali jsme točnáře, tak jsem ho dostal.

Říčanský divadelní spolek Tyl se představil v žánru, který je na jednu stranu divácky žádaný a lákavý, ale přitom divadelně velice křehký a choulostivý. O úspěch komedie je nutno neustále zápasit, je nezbytné si připomínat zákonitosti tohoto oboru a v podstatě stále zkoumat jeho stavebnost, časování gagu, matematický přístup a domluvenou souhru.

Hra byla paní režisérkou Radanou Šimčíkovou dobře rozkryta, situace byly přečteny, nepřehrávalo se a mnohé úseky byly velice jemně odvedeny (etuda s kufrem). Představení se ale bohužel odehrávalo v jakýchsi poryvech, kdy chvíli vše fungovalo, aby se dosažené náhle zhroutilo a vyprchalo. Rytmus se zvolňoval až neúměrně, nepřicházela přehledná řešení situací. Je možné, že se na tomto rozhození podepsala záměna obrazu, ale těch opravdových důvodů bude asi více. Přesto lze konstatovat, že soubor disponuje zajímavým a vybaveným hereckým materiálem.

Marie - Hana Musilová je průkazný talent, který s půvabem a jistotou ovládá svoji roli. David Kulhan jako Blaire d'Ambrieux měl problémy s přesvědčivým a lehkým zvládnutím situace. Geneviève - Pavlína Tůmová svou roli nejen dobře přečetla, ale navíc ji dodala i bohatší zázemí. Rodina Carlierových uměla pointovat a měla smysl pro míru. Ariana - Štěpána Vojtová a Pepita - Jana Lipková rovněž odvedly své role, i když se nevyhnuly jisté konvenci.

Soubor mohl docílit již dříve většího nasazení a tím i úspěchu, ale dnešní repríza poodhalila i jistou nezafixovanost.

Karel Semerád

Nebrousíš si do budoucna zuby na nějakou větší roli?

Zatím ani ne, jsem spokojený. - ad-s

JAK NA HRONFEST?

Již nyní (25. 3. 2004 ve 23.26 h.), když je psán tento článek, se množí dotazy, jak se přihlásit na první ročník Hronfestu. Je to pochopitelně zcela prosté. Svoji přihlášku lze uplatnit u baru v Tylově divadle (kde jinde?) a to jmenovitě u členů poroty Jiřího Suka, Petra Čoliče a Honzy Šváchy, časově pak v pátek od 16.00 do 20.00 h. Náslehd hudebních podkladů soutěžních písní se uskuteční posléze na později určeném a účastníkům řečeném místě v době od 22.00 do 23.00 h.

Důležité upozornění: Vzhledem k délce pořadu může být do soutěže o cenu nejvzácnější (vystoupení na 74. Jiráskově Hronovu) přijato pouze deset soutěžících. Platí tedy heslo, kdo dřív přijde, ten dřív mele!!! Startovné je velejemných 20,- Kč...

(hron)

Inflace ničí i divadla!

Všimli jste si, že třeba takové pivo bylo zdrazeno o dvě koruny? Dvě koruny samy o sobě nejsou nic podstatného, ale vypije-li průměrný divadelník za průměrný den průměrně, dejme tomu, sedm pív, přijde ho ono zdrazení o průměrně čtrnáct korun, tj. průměrně o jedno pivo! Máme-li tři takovéto průměrné dny, lze tedy usoudit, že spotřeba piva bude konstantní a že tak náš průměrný divadelník nevypije tři piva! To nutí k zamyšlení...

- ad -

DNEŠNÍ PROGRAM

Pátek 26. března 2004

10.00 hodin

Divadýlko na dlani a

Stanislav Ingacy Witkiewicz

ŠÍLENÁ LOKOMOTIVA

Divadýlko na dlani Mladá Boleslav

14.00 hodin

Jan Míka

VĚČNĚ TVÁ NEVĚRNÁ

Divadelní soubor

Kulturního střediska Bystřice

19.30 hodin

Eduardo Manet

LADY STRASS

Divadelní spolek Tyl Říčany

Dobré zboží se prodává samo. Když se jde na věc s nadšením a šurmlem, dílo se daří jen lépe a lépe. Obsluha divadelního baru by na téma „Radost z prodeje“ mohla (či dokonce měla) pořádát semináře. Jedinečnost tyláckého baru ale nespočívá v pouhém kouzle personálu. Výjimečná je i šíře služeb. Pořadatelé prvního ročníku tradičního HRONfestu si barík vybrali jako centrum pro přihlašování soutěžících. Připomeňme znovu a naposledy: první kolo HRONfestu se koná již dnes večer!

Foto Jan Švácha

Systematické pozorování

Je smutné, že musím svůj nový začátek v branži začít takovýmto politováníhodným zklamáním, ale bohužel musím přiznat, že z jistých prazáhadných důvodů jsem se nemohl divácky zúčastnit návštěvy představení **Divadelního spolku Tyl Rakovník PRINC A CHUĐAS**. Ovšem moje prohra je stejně kardinální, jako čestná! Můj původní plán, jít vyslyšet a dívat se ihned jak to bude možné sice selhal, protože když jsem se konečně dostal mezi prostý lid, bylo už po všem, a jediné, co jsem ještě stihl, bylo dát si utopence a pivo. Naštěstí nejsem, dámy a pánové, bez známostí a tak mě napadla spásná myšlenka! Nepozorovat tajně, ale přímo se zeptat a tak jsem se, krom několikanásobného potřásání rukou, nakonec dočkal i objektivní kritiky v podobě oznámení, že mnohdy nebylo moc rozumět, kdo co komu proč a za jakých okolností říká... Inu, co si budeme namlouvat, ono to tak mnohdy není ani ve skutečnosti...

Co se týče představení **Dividýlka Slaný 0,1 KG MERONU ANEB KŠEFT UMÍRAJÍCÍ MATKY ČEŠTINY**, řekl bych, že spoustu lidí se na něj od pohledu velice těšilo (a máme tu první funkci našeho oKa!) a řekl bych, že téměř nikdo neodešel zklamán. Rozesmáté obličejy všech zúčastněných přihlížejících mluvily za vše. Ozývaly se sice

hlasy, že šlo o jakousi humornou přednášku dějepisu (mezi návštěvníky patřili i žáci místní základní školy) a jednomu z návštěvníků chyběla nějaká základní myšlenková jednota (těžko říct, co to znamená)...

Pohled na diváky sedící během inscenace **VĚNO SLEČNY LAURY** od **Divadelního spolku Tyl Říčany** v hledišti byl mnohdy velmi zajímavým zážitkem. Tolik nechápavých pohledů jsem osobně naposledy spatřil ve chvíli, kdy David

Coperfield prošel Čínskou zdí. Sem tam se diváci šeptem dohadovali, kam se poděla ta která rekvizita a jak to vlastně bylo s těmi obrazy. Po konci představení se ovšem zběhlo spoustu (v drtivé většině mužských) hlasů, které nadšeně pochvalovaly výtvarné řešení některých scén.

Tak a je to! První den oKa je úspěšně za námi. Co říci na závěr? Snad jen, že toto zdaleka závěr není... Takže snad ani nemá smysl říkat cokoli na závěr. Co ale dělat teď, když už jsem něco na závěr řekl? Existují vůbec závěry? Není náhodou každý závěr jen součástí něčeho, co ke svému závěru ještě nedošlo? Může vůbec něco skončit? Co třeba takové představení, nebo to moje pindání... Nechte se překvapit v dalším čísle!

- ad -